

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy – Kodeks cywilny Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Marcin Romanowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu: 1) Agnieszka Tomczewska – Dyrektor Departamentu Prawa Europejskiego, tel. 52-12-737, e-mail: agnieszka.tomczewska@ms.gov.pl 2) Konrad Zbrojewski – Główny Specjalista-Sędzia, Departament Prawa Europejskiego, tel. 52-12-516, e-mail: konrad.zbrojewski@ms.gov.pl 3) Karol Szafranski – Główny Specjalista, Departament Prawa Europejskiego, tel. 52-428, e-mail: karol.szafranski@ms.gov.pl	Data sporządzenia 4.03.2020 r. Źródło: Dyrektywy nr: 2019/770 oraz 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. Nr w WPL RM:
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 60), zwanej dalej „DCD”, oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającą dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019 str. 63), zwanej dalej „SGD”. Dyrektywy te weszły w życie z dniem 11 czerwca 2019 r., a państwa członkowskie zobowiązane są do przyjęcia implementujących je przepisów do dnia 1 lipca 2021 r., z mocą od dnia 1 stycznia 2022 r.

Zasadniczym celem obu dyrektyw jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w szczególności poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do:

- ✓ umów zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych, w szczególności przepisów dotyczących:
 - zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową,
 - środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową lub ich niedostarczenia oraz sposobów korzystania z tych środków,
 - zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej,
- ✓ umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą a konsumentem, w tym przepisów dotyczących:
 - zgodności towarów z umową,
 - środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków,
 - gwarancji handlowych.

Przedmiotowe dyrektywy wprowadzają wymóg harmonizacji maksymalnej, co oznacza, że państwa członkowskie nie mogą przyjmować, ani utrzymywać regulacji odmiennych od tych przyjętych w dyrektywach, w tym ustanawiać wyższego poziomu ochrony konsumentów, z pewnymi wyjątkami.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozważano, czy przedmiotowe dyrektywy powinny zostać wdrożone do polskiego porządku prawnego w *Kodeksie cywilnym*, czy ewentualnie w odrębnej, nowej ustawie. Ostatecznie zdecydowano, aby implementacji dokonać w ustawie z dnia 30 maja 2004 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287). W tym miejscu należy podkreślić, że osiągnięcie celu jakim jest implementacja przedmiotowych dyrektyw, nie byłoby możliwe w inny sposób, jak w drodze interwencji legislacyjnej.

Propozycja zmiany ustawy o prawach konsumenta (u.p.k.)

Przepisy ogólne

Zmiana w art. 1 polega na zaktualizowaniu zakresu regulacji ustawy o nowo wprowadzane przepisy implementujące SGD i DCD. Zmiany w art. 2 (słowniczek) polegają na zdefiniowaniu pojęć niezbędnych dla implementacji SGD i DCD, a w konsekwencji efektywnego stosowania nowych przepisów krajowych. Na marginesie należy wskazać, iż część definicji wskazanych w dyrektywach już funkcjonowało w polskim porządku prawnym, np. definicja treści cyfrowej czy trwałego nośnika. Zdecydowana większość z nich będzie miała zastosowanie zasadniczo do umów o dostarczanie treści cyfrowej i usługi cyfrowej (za wyjątkiem sytuacji „granicznych” tzn. w odniesieniu np. do sprzedaży towarów z wbudowanymi treściami cyfrowymi).

Dokonując implementacji SGD w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 287 – dalej: „u.p.k.”) przyjęto definicję umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru określoną w art. 6 u.p.k. Celem takiego zabiegu była potrzeba uniknięcia sporów i wątpliwości co do tego, czy także do innych umów przenoszących własność (np. umowy o dzieło,

która może również być umową sprzedaży w rozumieniu SGD) stosuje się nowo projektowane przepisy. Co więcej, zakres stosowania SGD jednoznacznie wskazuje, iż dyrektywa ta obejmuje sprzedaż towarów (art. 3 ust. 1 dyrektywy).

Zmiany w art. 6 ustawy o prawach konsumenta służą uregulowaniu kwestii rozgraniczenia między zakresem stosowania SGD i DCD, co ma szczególne znaczenie w przypadku treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które są dostarczane wraz z towarami na podstawie umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy taka treść cyfrowa lub usługa jest dostarczana przez tego samego sprzedawcę, czy też przez osobę trzecią. Dotychczasowe brzmienie artykułu oznaczono jako ust. 1 zamieniając pojęcie „rzecz” na „towar”, w celu zachowania spójności z nomenklaturą SGD. Natomiast ust. 2 i 3 stanowią implementację tożsamych treściowo art. 3 ust. 3 SGD i odpowiednio art. 3 ust. 4 DCD. W tym miejscu warto wskazać na treść nowo projektowanego ust. 3 art. 6 u.p.k., który stanowi szczególną i jednocześnie przesądzającą normę kolizyjną.

Rekjomia i gwarancja konsumencka (rozdział 5a u.p.k.)

Rozdziałem 5a dokonuje się implementacji SGD. Nowo wprowadzone przepisy przewidują wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów (art. 43a) i odrębne uregulowanie tej materii. W tym miejscu należy pokreślić, iż przyjęcie zaproponowanego tytułu Rozdziału 5a wynika z potrzeby uregulowania w sposób szczególny zasad rękojmi i gwarancji przy sprzedaży konsumenckiej.

Art. 43a jednoznacznie przesądza o odrębności nowo projektowanych regulacji względem ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie rękojmi i gwarancji.

Art. 43b definiuje zgodność towaru z umową (art. 6-8 SGD). Przyjęcie takiego rozwiązania jest *novum* na gruncie prawa cywilnego, bowiem w zasadzie stanowi odejście od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jego braku) towaru z umową. Owo rozwiązanie jest efektem potrzeby dostosowania prawa polskiego do rozwiązań przyjętych w dyrektywie.

Przepisy SGD wymagają zdefiniowania zgodności z umową w sposób znacznie bardziej wyczerpujący niż dotychczas, co ma przyczynić się do poprawy ochrony konsumentów poprzez uniknięcie części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy. W ślad za prawodawcą unijnym przyjęto afirmatywne określenie zgodności towaru z umową, wyróżniając przy tym elementy subiektywne (ust. 1), jak i obiektywne (ust. 2). W ust. 3 przewidziano wyłączenia odpowiedzialności sprzedawcy. Ust. 4 reguluje kwestię zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, zaś ust. 5 dotyczy braku zgodności w sytuacji montażu towaru.

Art. 43c określa czasowe granice odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu rękojmi oraz zakres przeniesienia ciężaru dowodu (art. 10-11 SGD). Nie przewiduje się w tym zakresie merytorycznych zmian w stosunku do przepisów dotychczasowych. Ust. 1 art. 43c ust. 1 doprecyzowuje od jakiej daty przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i który się ujawnił w określonym czasie, tj. w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru.

Art. 43d-43f określają prawa konsumenta z tytułu rękojmi i skorelowane z nimi obowiązki przedsiębiorcy (art. 13-16 SGD). SGD przewiduje tutaj daleko idące zmiany w stosunku do aktualnie obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego. Niemniej jednak z uwagi na zasadę pełnej harmonizacji przyjętą w art. 4 SGD, brak jest możliwości odstępstwa w zakresie zmian niekorzystnych dla konsumentów. Swoistym *novum*¹ jest wprowadzenie hierarchii środków ochrony konsumenta, który w pierwszej kolejności będzie miał prawo domagać się przywrócenia zgodności towaru z umową poprzez jego naprawę lub wymianę. Dopiero w dalszej kolejności, o ile naprawa, czy też wymiana okażą się m. in. nieopłacalne, konsument będzie mógł skorzystać z kolejnych uprawnień, tzn. żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy. Nowe przepisy regulujące uprawnienia konsumenta z tytułu rękojmi są w niektórych aspektach mniej korzystne względem aktualnego stanu prawnego. Niemniej pokreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca polski jest zobowiązany przyjąć zaproponowane rozwiązania wobec faktu, co już wcześniej podkreślano, że dyrektywa SGD ma charakter maksymalny (zupełny) w tym zakresie. W uzasadnieniu projektu SGD wyrażono przeświadczenie, iż rozwiązanie takie jest bardziej efektywne i korzystniejsze dla konsumentów². Jako argument za jego przyjęciem podnoszono także potrzebę wspierania tzw. gospodarki o obiegu zamkniętym³.

W art. 43e ust. 6 przejęto rozwiązanie, zgodnie z którym przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania towaru lub dowodu jego zwrotu. Tożsame rozwiązanie przyjęto w art. 43l ust. 5. Powodem przyjęcia takiego rozwiązania była chęć zagwarantowania konsumentowi odpowiedniej pewności prawa, a jednocześnie zdyscyplinowanie przedsiębiorcy w wykonaniu jego obowiązku.

Art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie w jakim art. 17 SGD wymaga ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym.

Celem przepisu art. 43h ust. 2 zd. 2 jest sprecyzowanie, że w przypadku gdy przedsiębiorca zasugerował konsumentowi sposób dostarczenia treści lub usługi cyfrowej, ponosi on odpowiedzialność za jego prawidłowe działanie. Dla przykładu, gdy konsument

¹ Podobne regulacje w tym zakresie zawierała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.)

² W dyrektywie 1999/44/WE określono hierarchię środków zaradczych przysługujących konsumentom. Jeżeli towary nie są zgodne z umową, konsument ma prawo do tego, żeby towary zostały dostosowane do warunków umowy w pierwszej kolejności przez naprawę lub wymianę. Dopiero w następnej kolejności konsument może rozwiązać umowę lub żądać obniżenia ceny. 20 państw członkowskich przyjęło takie podejście, a pozostałe albo dały konsumentom swobodę wyboru środka zaradczego, albo przyjęły taką samą hierarchię środków, ale uzupełnioną o inne środki, na przykład prawo do zwrotu towarów niezgodnych z umową w krótkim terminie. Wniosek dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość COM (2015) 635 final.

³ Gospodarka o obiegu zamkniętym (ang. *circular economy*) jest koncepcją zmierzającą do racjonalnego wykorzystania zasobów i ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko wytwarzanych produktów, które - podobnie jak materiały oraz surowce - powinny pozostawać w gospodarce tak długo, jak jest to możliwe, a wytwarzanie odpadów powinno być jak najbardziej zminimalizowane. Źródło: <https://www.gov.pl/web/klimat/goz>. Zob. też dokument KE COM(2020)98.

nabywa treść lub usługę cyfrową od swojego dostawcy poczty elektronicznej i treść lub usługa cyfrowa zostaje dostarczona za pośrednictwem tejże usługi poczty elektronicznej, zobowiązania przedsiębiorcy nie można uznać za wykonane w sytuacji, gdy ta usługa poczty elektronicznej będzie niedostępna dla konsumenta, mimo że może to nie mieć żadnego faktycznego związku z samą dostawą treści cyfrowej (zob. motyw 41 DCD).

Prawa i obowiązki stron umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (rozdział 5b u.p.k.).

Rozdziałem 5b dokonuje się implementacji DCD. Jak wspomniano wyżej, zakres regulacji DCD jest szerszy niż SGD. Jednocześnie, zagadnienia umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej nie stanowiły dotychczas przedmiotu zainteresowania polskiego ustawodawcy, dlatego też brak jest punktu odniesienia dla proponowanych przepisów. Pewne paralele regulacyjne można odnaleźć jedynie w ogólnych przepisach dotyczących sprzedaży, niemniej nie są one wystarczające do efektywnego uregulowania kwestii dostarczania (nabywania) treści i usług cyfrowych.

Art. 43h reguluje sposób wykonania obowiązku dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (art. 5 DCD) oraz uprawnienia konsumenta w razie jego niewykonania (art. 13 DCD).

Art. 43i-43l dotyczą zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową (art. 7-9 DCD) oraz odpowiedzialności przedsiębiorcy w razie jej braku (art. 11-18 DCD), tj. stanowią odpowiednik przepisów SGD. Przewiduje się uregulowanie tej kwestii analogicznie jak w przypadku implementacji przepisów SGD, jedynie z uwzględnieniem drobnych odstępstw wymaganych przez DCD, a wynikających ze specyfiki treści cyfrowych i usług cyfrowych.

W ust. 1 art. 43j, wzorem art. 43c ust. 1, dookreślono termin, w którym ujawnienie się niezgodności treści lub usługi cyfrowej rodzi odpowiedzialność przedsiębiorcy.

Art. 43m-43n regulują zasady dokonywania zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w trakcie jej dostarczania (art. 19 DCD). Art. 43o-q doprecyzowują zakres regulacji rozdziału (art. 3 ust. 6, art. 3 ust. 5 lit. h DCD).

Propozycja zmiany w Kodeksie cywilnym

Zmiany w *Kodeksie cywilnym* polegają zasadniczo na usunięciu odrębności dotyczących umów zawieranych z konsumentami w przepisach o rękojmi przy sprzedaży, które – wobec wyłączenia stosowania przepisów *Kodeksu cywilnego* dotyczących rękojmi względem konsumentów – stają się bezprzedmiotowe.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż projekt stanowi implementację nowych dyrektyw, problem jeszcze nie został rozwiązany w innych krajach. Ponadto z roboczych konsultacji na forum prowadzonych przez Komisję Europejską warsztatów implementacyjnych wynika, że prace legislacyjne nad wdrożeniem przedmiotowych dyrektyw w Polsce są bardziej zaawansowane niż w pozostałych państwach UE. Znane są jedynie ogólne założenia koncepcyjne, przy czym większość wypowiadających się państw zamierza implementować przedmiotowe dyrektywy w zbiorczym akcie regulującym prawa konsumentów, podobnie jak w przedstawionym projekcie. Zasygnalizowano również rozwiązania polegające na modyfikacji ogólnych przepisów prawa cywilnego o rękojmi oraz implementowaniu dyrektyw w zupełnie nowych aktach prawnych, jednak nie wydają się one właściwe - z jednej strony ze względu na potrzebę zachowania jasności i stałości ogólnych przepisów prawa cywilnego, a z drugiej z uwagi na spójność i klarowność całości kształtu regulacji konsumenckich.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Konsumentów (obywatele)	38 386 476	Główny Urząd Statystyczny; Bank Danych Lokalnych (według stanu na 30 czerwca 2019 r.)	Zwiększenie poziomu ochrony poprzez wdrożenie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów, w tym przepisów dotyczących zgodności z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku takiej zgodności, czy sposobów korzystania z tych środków.
Przedsiębiorcy	796 633 (liczba podmiotów prowadzących działalność gospodarczą skasyfikowaną w sekcji G – handel hurtowy i detaliczny, naprawa pojazdów samochodowych, włączając motocykle, działy: 45 – 47, z wyłączeniem grupy 45.2)	Główny Urząd Statystyczny (dane z rejestru REGON według stanu na 31.12.2019 r.)	Zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów, poprzez wdrożenie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislatywny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Projekty aktów prawnych”, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) i § 4 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 z późn. zm.). Skierowanie projektu do konsultacji publicznych planowane jest na sierpień 2020 r. Zakładany czas trwania konsultacji publicznych to jeden miesiąc. W ramach konsultacji publicznych planuje się indywidualne skierowanie projektu m. in. do organizacji przedsiębiorców (Business Centre Club, Krajowa Izba Gospodarcza, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Pracodawcy RP, Związek Zawodowy Rolników Międzysektorowych „Union Agricola”, Związek Pracodawców AGD, Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego - ZIPSEE Cyfrowa Polska) oraz organizacji konsumenckich (Federacja Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Polskie Towarzystwo Ekonomiki Gospodarstwa Domowego).

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
Źródła finansowania	Przedmiotowe zmiany nie generują dodatkowych wydatków dla sektora finansów publicznych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do ob- liczeń założeń	Wejście w życie projektowanych przepisów nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa w części 37 „Sprawiedliwość” oraz 15 „Sądy powszechne”.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsię- biorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa do- mowe, w szczególności osoby niepełnosprawne i starsze							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsię- biorstw	Zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów, poprzez ustano- wienie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów. W przypadku niezgodności towaru, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, przedsiębiorca zobowiązany jest do postępowania zgodnie z ustaloną hierarchią środków ochrony konsumenta. Oznacza to, że w pierwszej						

		kolejności będzie zobowiązany do przywrócenia zgodności z umową, w przypadku towaru poprzez jego naprawę lub wymianę, a następnie, o ile naprawa czy też wymiana okażą się np. nieopłacalne, konsument będzie mógł zastosować kolejne środki, m.in. obniżenie ceny. W zakresie sprzedaży towarów nowe przepisy powodują, iż przedsiębiorca w pierwszej kolejności powinien w pierwszej kolejności dokonać naprawy lub wymiany towaru, podczas gdy zgodnie z przepisami aktualnie obowiązującymi konsument może od razu żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy, jeżeli towar jest wadliwy. W zakresie treści i umów cyfrowych przepisy obciążają ich dostawców obowiązkami analogicznymi do rękojmi, dotychczas kwestia ta nie była uregulowana. Ponadto projektowane przepisy, poprzez bardziej precyzyjne zdefiniowanie zgodności towaru z umową, przyczynią się do uniknięcia części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy wobec konsumenta.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby niepełnosprawne i starsze	Brak wpływu
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby niepełnosprawne i starsze	Zwiększenie poziomu ochrony konsumentów poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów, w tym przepisów dotyczących zgodności z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku takiej zgodności, czy sposobów korzystania z tych środków. W przypadku niezgodności towaru, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, przedsiębiorca zobowiązany jest do postępowania zgodnie z ustaloną hierarchią środków ochrony konsumenta. Oznacza to, że w pierwszej kolejności będzie zobowiązany do przywrócenia zgodności z umową, w przypadku towaru poprzez jego naprawę lub wymianę, a następnie, o ile naprawa czy też wymiana okażą się np. nieopłacalne, konsument będzie mógł zastosować kolejne środki, m.in. obniżenie ceny. W zakresie sprzedaży towarów nowe przepisy powodują, iż konsument co do zasady powinien dać przedsiębiorcy szansę na naprawę lub wymianę towaru, podczas gdy zgodnie z przepisami aktualnie obowiązującymi konsument może od razu żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy, jeżeli towar jest wadliwy. W zakresie treści i umów cyfrowych przepisy przyznają konsumentom uprawnienia analogiczne do rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, dotychczas kwestia ta nie była uregulowana. Ponadto projektowane przepisy, poprzez bardziej precyzyjne zdefiniowanie zgodności towaru z umową, przyczynią się do uniknięcia części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy wobec konsumenta.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegółowo w odwróconej tabeli zgodności).

☐ tak
☒ nie
☐ nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów
☐ zmniejszenie liczby procedur
☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy
☒ inne: ograniczenie prawa konsumenta do odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy wadliwej lub obniżenia ceny do przypadków określonych w dyrektywie oraz w projekcie ustawy

☐ zwiększenie liczby dokumentów
☐ zwiększenie liczby procedur
☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
☒ inne: obciążenie dostawców treści cyfrowych oraz usług cyfrowych obowiązkami analogicznymi do rękojmi przy sprzedaży

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:			
9. Wpływ na rynek pracy			
Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu		Brak wpływu	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Data wejścia ustawy w życie została określona na 1 stycznia 2022 r. Zgodnie z art. 3 projektu ustawy przepisy implementujące SGD będą mieć zastosowanie do umów zawartych po wejściu w życie niniejszej ustawy. Przepisy implementujące DCD znajdą zastosowanie do dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej mającego miejsce po wejściu w życie niniejszej ustawy, z wyjątkiem przepisów art. 43m – art. 43n ustawy <i>o prawach konsumenta</i>, które stosuje się wyłącznie do umów zawartych po wejściu w życie niniejszej ustawy. Zarówno treść przepisu przejściowego, jak i data wejścia ustawy w życie zdeterminowane są dyspozycją art. 24 SGD i art. 24 DCD.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Efekty wejścia w życie projektowanych rozwiązań będą natychmiastowe i nie wymagają pomiaru.			
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)			
Brak.			